

Teza: wolność słowa i pisma

Nie jest groźbą w rozumieniu artykuł 38 ustęp 2 kodeksu etyki radcy prawnego a jedynie informacją radcy prawnego, jeżeli powiadamia on stronę przeciwną że jego klient podjął decyzję o skierowaniu sprawy na drogę postępowania karnego.

Sygn. akt **WO 42/17**

POSTANOWIENIE

z dnia 16 maja 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Teresa Famulska - sprawozdawca

Sędziowie: SWSD Tomasz Fox

SWSD Robert Staszewski

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Jarosława Sobutki

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 maja 2017 roku

zażalenia Pani E. G., zam. ul. (...), (...)-(...) Ś. na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 30 września 2016 r. Sygn. akt : GRD 15/2016 o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego R. P. zam. ul. (...), (...)-(...) O., polegającego na skierowaniu do pokrzywdzonej Pani E. G. w piśmie z dnia 2 czerwca 2016 r. groźby spowodowania przeciwko niej postępowania karnego, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 507)

postanawia:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie;
2. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.200 zł (słownie złotych: jeden tysiąc i dwieście zł.) przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

W dniu 20 czerwca 2016 r. pani E. G. złożyła zawiadomienie do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego radcy prawnego R. P..

Przewinienie to polegało według skarżącej na skierowaniu do pokrzywdzonej w piśmie z dnia 2 czerwca 2016 r. groźby spowodowania przeciwko niej postępowania karnego jeżeli pokrzywdzona pani E. G. nie wyrazi zgody na rozwiązanie na mocy porozumienia stron umowy najmu lokalu . Skarżąca w swoim zawiadomieniu powołała się na artykuł 38 ustęp 2 kodeksu etyki radcy prawnego, zakazujący radcy prawnemu w zawodowych wystąpieniach grozić postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym . Skarżąca powołała się również na artykuł 190 Paragraf 1 kodeksu karnego oraz artykuł 115§12 kodeksu karnego.

Z uwagi na to, że radca prawny R. P. jest członkiem rady Okręgowej Izby Radców prawnych w Olsztynie Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców prawnych w Olsztynie przekazał sprawę do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

W toku postępowania Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie wyjaśnił sprawę w przedmiocie kto złożył pismo do prokuratury o popełnieniu przestępstwa przez pokrzywdzonego oraz czy obwiniony jest pełnomocnikiem pani M. P.. Obwiniony nie składał zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez pokrzywdzoną oraz nie został umocowany przez panią M. P. do dalszych działań, nie jest jej aktualnym pełnomocnikiem, nie posiada też wiedzy co do toczącego się postępowania. Wiadomo było jedynie że doniesienie takie do prokuratury złożyła indywidualnie pani M. P. a obwiniony jedynie jako radca prawny podjął próbę polubownego załatwienia sporu.

W świetle zebranego materiału dowodowego Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, ustalił, że interpretacja pokrzywdzonej zarówno artykuł 38 ustęp 2 kodeksu etyki radcy prawnego jaki artykuł 190 § 1 kodeksu karnego oraz artykuł 115 §12 kodeksu karnego nie stanowi tutaj podstawy do podjęcia postępowania dyscyplinarnego. To nie obwiniony kierował do pokrzywdzonej groźby spowodowania postępowania karnego a jedynie przekazał informacje o zamiarach mocodawcy którą w tym momencie była pani P.. W ocenie zastępcy rzecznika dyscyplinarnego w kontekście postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r. *Ws. S B I 27 /13*. nie jest groźbą w rozumieniu artykuł 38 ustęp 2 kodeksu etyki radcy prawnego a jedynie informacją radcy prawnego w której powiadamia on stronę przeciwną że jego klient podjął decyzję o skierowaniu sprawy na drogę postępowania karnego. W świetle powyższych przepisów zastępca głównego rzecznika dyscyplinarnego uznał że na podstawie całego materiału dowodowego oraz cytowanych wyżej przepisów nie można wysnuwać wniosku że zawarta w nim jest groźba pod adresem pani E. G...

Powyższe postanowienie zaskarżyła zażaleniem pokrzywdzona E. G. zarzucając postanowieniu:

- Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie że mocodawczyni R. P. miała skierować a następnie skierowała do prokuratury zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w sytuacji gdy zamiary ani fakty nie miały miejsca co mogło mieć wpływ na treść postanowienia

- Obrazę przepisów postępowania to jest art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów ustalający że pismo nie zawierało groźby skierowania przeciwko pokrzywdzonej, sprawy do postępowania karnego I przyjęcie jako wiarygodne wyjaśnienia obwinionego.

Rozpoznając wniesione odwołanie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje :

Odwołanie jest bezzasadne i zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jak również stan faktyczny niewątpliwie wskazuje,

że w powyższej sprawie nie doszło do naruszenia zasad etyki kodeksu etyki radcy prawnego, zakazującego radcy prawnemu w swych zawodowych wystąpieniach grozić postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym .

Słusznie Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie uznał że nie jest groźbą rozumieniu artykułu 38 ustęp 2 kodeksu etyki radcy prawnego informacja podpisana przez radcę prawnego w której powiadamia on stronę przeciwną, że jego klient podjął decyzję, o skierowaniu sprawy na drogę postępowania karnego. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ocenił nie tylko całokształt okoliczności towarzyszących wystosowaniu pisma przez obwinionego ale także dokonał wykładni literalno-semantycznej cytowanego pisma.

Już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 października 2013 r. w s. SDI 27/13 stwierdzając że sprecyzowanie takiego terminu jednoznacznie wskazuje na ukryte uzależnienie takiego zawiadomienia od zdarzeń zależnych od adresata pisma będącego przeciwnikiem procesowej strony reprezentowany przez prawnika lub adwokata. Nie może więc być groźbą w rozumieniu artykuł 38 ustęp 2 informacja podpisana przez radcę prawnego w której on jedynie zawiadamia stronę przeciwną że jego klient podjął decyzję o skierowania sprawy na drogę postępowania karnego

Wyższy Sąd dyscyplinarny nie dopatrył się w postanowieniu błędów w ustaleniach faktycznych oraz oceny dowodów. Z przedstawionego jako dowód pisma obwinionego skierowanego do pokrzywdzonej pani E. G. w sposób oczywisty wynika że mandantka obwinionego jedynie rozpatrywała możliwość do złożenia zawiadomienia do prokuratury o popełnieniu przestępstwa. W ocenie Wyższego Sądu dyscyplinarnego prawidłowo Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie prawidłowo ocenił, że w piśmie zawarta była tylko informacja a nie groźba..

Opierając się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i w oparciu o ustalony stan faktyczny i prawny, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zaskarżone postanowienie zostało wydane po przeprowadzeniu postępowania sprawdzającego w sposób rzetelny , a dokonane ustalenia i ocena stanu sprawy jest zgodna z obowiązującym prawem,

Brak jest podstaw do merytorycznego rozpatrzenia odwołania.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 70 6 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.